

РЕШЕНИЕ

№ 4955

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4427** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационната жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение №1189 от 04.04.2022 г., постановено по НАХД № 20211110217667/2021 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-2100058 от 17.11.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област. Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Обосновават се съображения за допуснати процесуални нарушения, а именно: нарушение на разпоредбата на чл. 42, т.5 от ЗАНН и чл. 52, ал.4 от ЗАНН. Счита, че констатациите в оспорения акт се основават единствено на показанията на актосъставителя и свидетеля по съставяне на акта. По съществуването на спора излага, че Софийския районен съд неправилно е приложил закона, като дружеството-жалбоподател е санкционирано за липсата на оградителни средства за

физическа защита за предотвратяване на достъпа до опасната зона на фасадното скеле, докато в хода на административно наказателното производство е констатирано, че същото е в процес на демонтаж. Счита, че по делото са приложени многобройни доказателства, установяващи, че работодателят е изпълнил своите основни задължения, като е въвел основни механизми за контрол и осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Относно вида и размера на наказанието, счита, че същият е несправедливо завишен, без да са изложени мотиви за това. Претендира отмяна на обжалваното решение и отмяна на издаденото наказателно постановление. Заявява искане за присъждане на разноски.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли решението на Софийския районен съд да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 23-2100058 от 17.11.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което е ангажирана административно наказателната отговорност на [фирма], като на основание чл. 413, ал. 2 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 275, ал. 1 от КТ във връзка с чл. 215м от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване (Наредба № 7).

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: на 14.09.2021 г. служители Д „ИТ“-СО извършили проверка по работни места на [фирма] по спазване на трудовото законодателство по КТ и ЗЗБУТ в обект на контрол: строителен обект „Многофамилна жилищна сграда с подземен гараж и допълващо застрояване изгребна яма“, УПИ XXV11553, 154, 153, кв. 96 м., м. Д., разширение Север район В., [населено място], Столична Община. Проверката продължила и по документи от 16.09.2021 г. до 12.10.2021 г., когато приключила в сградата на Д „ИТ“ –

СО.

Установено е, че на 08.12.2020 г. между И. И. и [фирма] е сключен трудов договор № 3/08.12.2020 г., по силата на който И. бил назначен на длъжност строителен работник. Трудовият договор е с предмет на дейност изпълнение на задължения, свързани със строителството на територията на Република България. При проверката е установено, че на 14.09.2021 г. И. И. работел на строителния обект, като се качил на необезопасения четвърти етаж на сграда, в която работели за извършване на строително-монтажни работи и независимо от взетото с него оборудване, паднал от нея и починал. Резултатите от проверката са обективирани в нарочен Протокол за извършена проверка № ПР 2130246 от 12.10.2021 г. Издадени са съответни предписания, сред които е и предписание за изготвянето на инструкции по безопасност и здраве, както и за обозначаване на скелетата, които не се използват, със съответните знаци за безопасност. При проверката са снети писмени обяснения от свидетеля С. Х., който работел за дружеството и в обекта като технически ръководител строителство. Протоколът е връчен лично на управителя на дружеството срещу подпис.

Въз основа на тези констатации инспектор в Д „ИТ“ - СО е приел, че на 14.09.2021 г. [фирма], като работодател, е извършил нарушение на чл. 275, ал. 1 от КТ във връзка с чл. 215м от Наредба № 7, като не е означил със съответните знаци за безопасност и не е оградил с подходящи средства за физическа защита строителния обект, с оглед предотвратяване на достъпа до опасната зона на фасадното скеле, което е в процес на демонтаж. Съставен е АУАН № 23-2100058/12.10.2021 г., в присъствието на свидетел при установяване на нарушението. Актът е връчен на управителя на [фирма]. Депозирано е писмено възражение, което не е уважено и въз основа на АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните, правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящият съдебен състав възприема като правилен извода на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административнонаказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в наказателното постановление е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В тях ясно и точно са

конкретизирани всички обстоятелства, относими към признаците от обективната страна на санкционния състав. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Настоящата съдебна инстанция намира, че съдът е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Не споделят доводите на касатора, че решението на Софийския районен съд се основава само на обясненията дадени от актосъставителя, тъй като всички приложени по делото доказателства безспорно установяват, че е реализиран състава на чл. 275, ал. 1 от КТ във връзка с чл. 215м от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. Относно показанията на свидетеля С. Х. последните се разминават с всички доказателства по делото.

Право на решаващия съд е да даде вяра на едни и да отхвърли други доказателства, които им противоречат. Във всички случаи обаче съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона / чл. 14, ал.1 от НПК/. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес императивната разпоредба на чл. 305, ал.3 от НПК задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други доказателствени източници, кореспондиращи на конкретните защитни тези отхвърля. Такива съображения са изложени в обжалваното решение. Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно, въз основа на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, въззивната инстанция е приела за безспорно установено вмененото нарушение.

Неоснователно е възражението за допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 42, т. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 275, ал.1 от Кодекса на труда, работодателят е длъжен да осигури здравословни и безопасни условия на труд, така че опасностите за живота и здравето на работника или служителя да бъдат отстранени, ограничени или намалени. Задължението на работодателя е императивно установено, като същото следва да бъде изпълнено единствено при ефективно съблюдаване правилата за безопасност при полагане на труд. Изводът за допуснато нарушение на чл.275, ал. 1 от КТ е мотивиран въз основа на осъществилата се фактическа обстановка, а именно: трудовата злополука с И. И. на длъжност „работник строителство“ в дружеството касатор.

Вярно е, че цитираната разпоредба е изведена като общо правило, но същата се основава на нормите, съдържащи се в нормативните актове, които регламентират изискванията, както към работодателите, така и към работниците, при полагането на труд. КТ препраща към подзаконовата нормативна уредба, която урежда подробно задълженията на работодателите за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, каквито са и Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното

оборудване.

В конкретния случай както в АУАН, така и в наказателното постановление, административно наказващия орган е посочил какви конкретни действия не е извършил работодателя и по този начин е допуснал неосигуряване на ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин. Нарушена е разпоредбата на чл. 215м от Наредба № 7 от 23.09.1999 г., която предвижда, че части на скелета, които не са готови за използване (например по време на монтиране, демонтиране или реконструкция), се означават със съответните знаци за безопасност и се ограждат с подходящи средства за физическа защита за предотвратяване на достъпа до опасната зона. Следователно, са посочени всички дейности, които са били задължителни за работодателя, във връзка с обезопасяване на работата и конкретните законодателни норми, които ги вменяват, поради което не е налице нарушение на чл. 42, т. 4 и т.5 от ЗАНН при съставяне на АУАН и чл. 57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление.

Неоснователно е и възражението за допуснато нарушение на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН предвижда, преди издаване на наказателното постановление административно наказващият орган следва да прецени наведените срещу акта възражения и събраните доказателства. От посочената разпоредба на първо място не следва задължение за обсъждане на възраженията в наказателното постановление, а следва те да бъдат преценени. На второ място, необсъждането на възраженията наведени срещу акта не представлява нарушение на административно производствените правила от категорията на съществените, които пряко засягат правото на защита на наказаното лице. Това е така, тъй като с подаването на възражението срещу акта и с издаването на наказателното постановление не се преклудира възможността на наказаното лице да наведе същите възражения и в съдебната фаза, както пред първата така и пред втората инстанция, които съответно да обсъдят така наведените възражения.

Не се споделя изложеното в касационната жалба възражение за допуснато от Софийския районен съд процесуално нарушение. Макар да не се е произнесъл подробно по всички наведени доводи в тази насока, въззивният съд не е допуснал процесуално нарушение, обуславящо отмяна на решението на това основание. Това е така, тъй като противното не би довело до друг извод. Не е нарушено правото на защита на лицето, което се защитава срещу фактите, описани в актовете.

Доводите на касатора за нарушение на разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и чл. 40 ал. 3 от ЗАНН са неоснователни, тъй като в този случай е спазена разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Неспазването на изискването за съставяне на акта в присъствието на двама свидетели, не е съществено процесуално нарушение, тъй като чл. 40, ал. 4 от същия закон предвижда и принципното изключение, АУАН да се състави и в отсъствието на свидетели, а чл. 43, ал. 1 от ЗАНН предвижда този акт да се подпише от актосъставителя и „поне” от един от посочените в него свидетели.

Събраните по делото писмени и гласни доказателства доказват извършено административно нарушение по чл. 275, ал. 1 от КТ във връзка с чл. 215м от Наредба

№7/1999 г. Нарушението е доказано, чрез писмените и гласни доказателства по делото. Показанията на св. М. К. и св. К. В. са в подкрепа на изложеното в АУАН и наказателното постановление и настоящия съд изцяло ги кредитира. Видно е от доказателствата по делото, по време на извършената проверка на 14.09.2021г. е установено нарушението по чл. 275, ал.1 от КТ във връзка с чл. 215м от Наредба №7/1999 г., тъй като в обекта И. И. е извършвал строително-монтажни работи /фиксиране на декоративни фасадни панели/, намирал се е на последно ниво на скелето, което не е означено със съответни знаци за безопасност и липсвало ограждане по подходящ начин със средства за физическа защита, която да възпрепятства достъпа до опасната зона на скелето, поради което лицето пада от около 8 м. височина и загива.

Правилно е била приложена разпоредбата на чл. 413, ал. 2 от КТ от административнонаказващия орган, защото установеното административно нарушение подробно индивидуализирано по-горе е извършено и доказано, като правилно е отчетена тежестта на извършеното нарушение, довело до настъпване на летален изход на работник.

Размерът на имуществената санкция предвидената в санкционната норма чл. 413, ал. 2 от КТ е в размер от 1500 лв. до 15000 лв. Административнонаказващият орган е приел, че размерът на санкцията, наложена на дружеството следва да бъде определена над минимума, предвид факта, че се касае за административно нарушение довело до вредоносен резултата - смърт на работник, поради което обществената опасност на конкретното административно нарушение се явява завишена. Размерът на имуществената санкция посочен в процесното наказателно постановление, а именно 2 000 (две хиляди лева) лв. е съобразена с изискванията на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН и са отчетени всички обстоятелства във връзка с конкретното нарушение, както и че то е първо от този вид.

С оглед на това, касационната инстанция намира, че решението на Софийския районен съд, предмет на касационен контрол, е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Основателно и своевременно се явява искането на ответника по касация за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да се определи в размер на 80, 00 лева, съобразно нормата на чл. 63д от ЗАНН, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за плащането на правната помощ и да се възложи в тежест на касатора.

Предвид изложеното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №1189 от 04.04.2022 г., постановено по НАХД № 20211110217667/2021 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Дирекция "Инспекция по

труда"-Софийска област разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.